

Sygn. akt III Ca 1443/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Mirella Szpyrka

Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędzia SR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Państwowych Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Gminie G.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 4 czerwca 2014 r., sygn. akt I C 448/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Mirella Szpyrka SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Powódka (...) Państwowe Spółka Akcyjna w W. domagała się zasądzenia od pozwanej Gminy G. kwoty 5.747,46 zł oraz o zasądzenia kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że dochodzi odszkodowania za zaniechanie przez pozwaną wykonania obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego K. K. (1), K. K. (2) i O. K., wobec którego zapadł wyrok eksmisyjny z orzeczeniem prawa do takiego lokalu. Roszczenie powódki obejmuje okres od dnia 1 listopada 2010 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku. Wysokość odszkodowania stanowi równowartość czynszu, którą powód uzyskałby jako wynagrodzenie za najem lokalu mieszkalnego (szacunkowy przychód z najmu lokalu za okres od 1 listopada 2010 roku do 31 grudnia 2011 roku na poziomie stawek obowiązujących na rynku najmu lokali).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Pozwana zauważyła, że powódka nie wykazała w jakikolwiek sposób, że jest właścicielem przedmiotowego lokalu, a tym samym, że jest legitymowana czynnie do występowania w niniejszym postępowaniu. Podniesiono również, że powódka nie wykazała w należyty sposób faktycznego poniesienia szkody, jak i jej wysokości. Symulacyjne naliczanie czynszu nie wykazuje wysokości odszkodowania za niemożność wynajęcia lokalu, które uzależnione jest od wielu czynników, w tym stanu budynku i jego okolicy.

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo (...) Państwowych Spółki Akcyjnej w W. przeciwko Gminie G. oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a także nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 629,47 zł tytułem wydatków.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że Powódka (...) Państwowe Spółka Akcyjna z siedzibą w W. jest właścicielką lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...).

K. K. (1), K. K. (2) i O. K. wynajmowali lokal przy ul. (...) w G. od grudnia 2004 roku. Wyrokiem z dnia 27 maja 2010 roku, prawomocnym z dniem 15 lipca 2010 roku, sygn. akt I C 59/10, Sąd Rejonowy w Gliwicach nakazał K. K. (1), K. K. (2) i O. K., aby opróżnili opisany powyżej lokal i wydali go powódce w stanie wolnym od osób i rzeczy, przyznając pozwanym prawo do lokalu socjalnego. W trzecim punkcie wyroku wstrzymano opróżnienie lokalu do czasu złożenia uprawnionym przez Gminę G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Lokatorzy opuścili przedmiotowy lokal w dniu 30 sierpnia 2013 roku. W okresie od listopada 2010 roku do grudnia 2011 roku nie uiszczali odszkodowania za bezumowne korzystanie z tego lokalu na rzecz powódki.

Pismem z dnia 7 października 2010 roku powódka zażądała od pozwanej wskazania dla K. K. (1), K. K. (2) i O. K. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Pozwana nie odpowiedziała na powyższe wezwanie.

Powódka pismem z dnia 20 lutego 2012 roku wezwała pozwaną do zapłaty odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego osobom uprawnionym z mocy wyroku o sygnaturze akt I C 59/10 w kwocie 5.747 złotych za okres od 1 listopada 2010 roku do 31 grudnia 2011 roku. Pozwana w odpowiedzi odmówiła uczynieniu zadość żądaniu z uwagi na niewystarczające wykazanie szkody, zawinonego działania bądź zaniechania ze strony sprawcy szkody oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy tymi zdarzeniami.

Powódka jest właścicielem kilku budynków, w których znajdują się lokale mieszkalne i użytkowe, prowadzi gospodarkę mieszkaniową w zakresie wynajmu lokali. Od 2004 roku możliwe jest wynajmowanie lokali mieszkalnych osobom nie będącym kolejarzami, jednak od dawna umowy takie nie są zawierane - jedynie w razie przekwaterowania związanego z koniecznością wyburzenia budynku. Obecnie, po opuszczeniu przez państwo K. lokalu, nie został on wynajęty. Jest pustostanem przeznaczonym do sprzedaży. Na terenie G. znajduje się dwadzieścia takich mieszkań. Pustostany są jedynie zabezpieczone, powódka nie inwestuje w ich odremontowanie.

Lokal mieszkalny w G. przy ul. (...) cechuje się niski standardem, jest niezamieszkały.

Miesięczna wartość rynkowej stawki czynszu najmu tego lokalu mieszkalnego wynosiłaby 790 złotych.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powódki miało podstawę prawną w art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. Nr 71, poz. 733 ze zm.), tj. za niedostarczenie lokalu socjalnego K. K. (1), K. K. (2) i O. K. przyznanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27 maja 2010 roku (sygn. akt I C 59/10).

Przytaczając treść art. 18 ust. 1, 3 i 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2005 r., nr 31, poz. 266 ze zm.) oraz art. 417 § 1 k.c., wskazał, że odpowiedzialność gminy i dłużnika na podstawie art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów ma charakter odpowiedzialności in solidum.

Sąd zwrócił uwagę, że powódka nie wykazała, by miała realną możliwość wynajęcia opisanego lokalu, by lokal w ogóle był przez nią przeznaczony do wynajmu, by miała faktyczną możliwość pozyskania z tego tytułu określonych środków finansowych, a tym samym by poniosła realną szkodę, do czego była zobowiązana na podstawie art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. Sąd wskazał, że wobec stanowczego stanowiska strony pozwanej, podważającej zasadę dochodzonego roszczenia, powódka winna wykazać, że gdyby uprawnionym do lokalu socjalnego przedstawiono ofertę zawarcia

umowy najmu lokalu socjalnego a powódka mogła swobodnie dysponować swoim lokalem, doszłoby faktycznie do wynajmu mieszkania. W ocenie Sądu tego powódka nie udowodniła, a okoliczność prowadzenia przez powódkę gospodarki mieszkaniowej, tj. wynajmuje lokale mieszkalne i użytkowe znajdujące się w jej zasobach, nie przesądza a priori, że w tym konkretnym przypadku miała możliwość wynajęcia danego lokalu. Sąd Rejonowy wskazał, że z materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie wynika, iż spora część lokali znajdujących się w G., stanowiących własność powódki, nie jest wynajmowana z powodu braku osób zainteresowanych ich wynajmem. Stanowią one tzw. pustostany nie zamieszkałe od dłuższego czasu. Mieszkania stanowiące pustostany były jedynie zabezpieczone. Od krótkiego okresu czasu są one przeznaczane do sprzedaży.

Oceniając realną możliwość wynajęcia lokalu sąd uwzględnił także standard spornego lokalu, który nie ma ogrzewania, grzejniki są zdemontowane, brakuje pieca kuchennego, zlewozmywaka i baterii umywalkowej, a standard wykończenia wnętrza jest niski. Potencjalny najemca musiałby ponieść spore koszty przed zamieszkaniem w mieszkaniu nie stanowiącym przecież jego własności, a to związane z ogrzewaniem lokalu, jego wyposażeniem oraz meblowaniem. W ocenie tego sądu, prawdopodobieństwo znalezienia takiego najemcy jest znikome biorąc pod uwagę i tak nieznaczny ruch na rynku wynajmu mieszkań. Podnoszone przez powódkę okoliczności, iż zawierała umowy najmu na inne lokale stanowiące jej własność nie wykazują realnej możliwości wynajęcia spornego lokalu. Sąd wskazał także na okoliczności, że po opuszczeniu przez państwo K. mieszkania stoi puste, a powódce nie udało się znaleźć najemcy, który chciałby w nim zamieszkać.

Z tych względów Sąd uznał, że realna możliwość wynajęcia mieszkania nie została przez powódkę wykazana (nie przedstawiono świadka zainteresowanego wynajmem, nie złożono do akt oferty bądź zapytania o możliwość wynajęcia lokalu osoby trzeciej, umowy przedwstępnej najmu).

Sąd poddał ocenie również zasadność żądania odszkodowania już od 1 listopada 2010 roku. Wskazując, że wykładnia językowa art.14 ust.1 zd. 2 ustawy nie daje podstaw do dokładnego wskazania terminu, w jakim Gmina ma wykonać swój obowiązek. W ocenie Sądu winien to być termin rozsądny, który pozwoliłby pozwanej, przy należyтым wykonywaniu swoich obowiązków, dokonać wszystkich czynności przygotowawczych i zaoferować lokal. Obligowanie Gminy do natychmiastowego dostarczanie lokalu w tak krótkim czasie, z uwagi na obiektywne przeszkody, narażałoby ją z góry na odpowiedzialność odszkodowawczą, a to stałoby w sprzeczności z obowiązującym porządkiem prawnym. Sąd podkreślił, że art. 417 k.c. wymaga wykazania bezprawności postępowania Gminy, a zatem złamania określonych reguł postępowania wyznaczonych przez normy prawne lub zasady współżycia społecznego. W ocenie Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy, rozsądny termin, od którego można by rozważać odpowiedzialność pozwanej, określić należy na 3 miesiące.

W związku z powyższym powództwo zostało oddalone.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Nadto, z uwagi na fakt, iż poniesione przez powódkę zaliczki na wydatki nie w pełni pokryły wydatki związane z postępowaniem Sąd nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwoty 629,47 złotych.

Apelację od tego orzeczenia wniosła powódka zarzucając naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, brak wystarczającego wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez ustalenie że niepłacenie odszkodowania przez osoby zamieszkujące w lokalu przy ul. (...)/II/3 w P. nie stanowi wykazania szkody poniesionej przez powoda; art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 15 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów poprzez brak wystarczającego wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, poprzez przyjęcie, że na powodzie spoczywał obowiązek pozwanej do dostarczenia lokalu socjalnego uprawnionym z wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie o sygn. akt I C 59/10; art. 217 k.p.c. poprzez nierozpoznanie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego w przedmiocie potwierdzenia doręczenia pozwanej pisma z 7 października 2010r, a w konsekwencji nieprzeprowadzenie przedmiotowego dowodu, co w konsekwencji spowodowało błędne ustalenie przez Sąd, iż nie jest możliwe ustalenie kiedy pozwana otrzymała pismo z 7 października 2010r. – wezwanie do dostarczenia lokalu socjalnego.

Zarzuciła także naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 417 § 1 k.c. w związku z art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów poprzez niewłaściwe ich zastosowanie i nieprawidłową wykładnię poprzez: a) przyjęcie, że dla wykazania zaistnienia szkody po stronie powoda konieczne jest udowodnienie możliwości wynajmu lokalu na wolnym rynku, podczas gdy szkoda wynika z faktu niedostarczenia lokalu socjalnego przez Gminę, a jej wartość jest równa niezapłaconemu odszkodowaniu przez lokatorów uprawnionych mocą wyroku sądowego do lokalu socjalnego zamieszkujących w lokalu bez tytułu prawnego, wskutek braku zaoferowania im lokalu socjalnego przez Gminę, b) przyjęcie, że powódka nie wykazała zaistnienia szkody wskutek niepłacenia czynszu przez osoby zajmujące lokal przy ul. (...) w G., c) przyjęcie, że powód nie wykazał zaistnienia szkody wskutek niepłacenia czynszu przez osoby zajmujące lokal przy ul. (...) w G.; art. 455 k.c. w związku z art. 18 ust. 5 i 15 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów poprzez przyjęcie, że powód był zobowiązany do wezwania gminy do dostarczenia lokalu socjalnego, a tym samym poprzez uznanie, że roszczenie powoda w przedmiocie dostarczenia lokalu socjalnego uprawnionym z wyroku z dnia 27 maja 2010r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Gliwicach, nie było wymagalne.

Na tych podstawach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 5.747,46 zł oraz zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania sądowego za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie powódki przyjmując jako podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Przewidziane w art. 233 k.p.c., ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12). Stawiając zatem zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, co ma miejsce w niniejszej sprawie, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 8 lutego 2012r. (I ACa 1404/11), z dnia 14 marca 2012r. (I ACa 160/12), z dnia 29 lutego 2012r. (I ACa 99/12); a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2012r. VI ACa 31/12).

Nie można również pominąć, iż same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Powódka tymczasem w apelacji nie wskazuje uchybienia przez Sąd I instancji regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów, a jedynie wskazuje, że ze zgromadzonego materiału dowodowego, należało wysunąć odmienne wnioski, korzystne dla niej, bo uwzględniające powództwo.

Pozwana wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27 maja 2010 roku, sygn. akt I C 59/10 została zobowiązana do złożenia K. K. (1), K. K. (2) i O. K. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Obowiązek ten wynikał z orzeczenia sądu, przez co wobec nie zakreślenia w nim terminu, do którego pozwana miała się z niego wywiązać, ukonstytuował się z chwilą uprawomocnienia wyroku, a jego realizacja nie była uzależniona od wezwania pozwanej przez byłych najemców do jego wykonania, ani tym bardziej przez powoda.

Pozwana z tego obowiązku się nie wywiązała w konsekwencji czego z mocy z art. 417 § 1 k.c. w związku z art. 18 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów mieszkaniowych zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity: Dz.U. z 2014r. poz. 150) ponosi ona odpowiedzialność za powstałe w następstwie tego szkody.

Niemniej jednak, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 listopada 2012r. (I CSK 292/12) obowiązek gminy, o jakim mowa w art. 18 ust. 5 ustawy z 2001 r. o ochronie praw lokatorów i mieszkaniowym zasobie gminy polega na złożeniu oferty wynajęcia lokalu socjalnego spełniającego wymagania określone w art. 2 ust. 1 pkt 5 tej ustawy osobie, której służy uprawnienie będące korelatem tego obowiązku. Przewidziany w art. 18 ust. 5 powołanej ustawy obowiązek gminy dostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej gaśnie z upływem terminu związania gminy skutecznie złożoną ofertą zawarcia z uprawnionym umowy najmu lokalu socjalnego.

Gmina, w celu realizacji wskazanego powyżej obowiązku, jest zobowiązana do podjęcia odpowiednich działań faktycznych na które składają się: pozyskanie odpowiedniego lokalu do mieszkaniowego zasobu gminnego, a następnie zaoferowanie uprawnionym do wynajęcia konkretnego mieszkania o standardzie lokalu socjalnego zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 pkt 5 powołanej ustawy. Na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27 maja 2010r. w sprawie I C 59/10 obowiązek złożenia K. K. (1), K. K. (2) i O. K. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, który ukonstytuował się z chwilą uprawomocnienia wyroku.

Uregulowana w art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów mieszkaniowych zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego odpowiedzialność pozwanej ma charakter odszkodowawczy i powstaje tylko w przypadku, gdy właściciel wykaże, że na skutek zajmowania lokalu przez osobę bez tytułu prawnego w stosunku do których orzeczono nakaz opróżnienia lokalu mieszkalnego z przyznaniem im prawa do lokalu socjalnego poniósł szkodę (uchwała Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 2006r., III CZP 21/06; uchwała Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2007r., III CZP 121/07).

Zakres odpowiedzialności pozwanej, będącej odpowiedzialnością in solidum, wyznacza art. 361 § 1 k.c., zgodnie z którym pozwana jest zobowiązana do zrekompensowania powodowi szkód (w rozumieniu art. 361 § 2 k.c.), będących normalnym następstwem zaniechania przez nią zaoferowania byłym najemcom lokalu powoda zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Stosownie do art. 232 k.p.c. na stronach cięży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne. Wskazany powyżej ciężar dowodu w znaczeniu formalnym uzupełnia ciężar dowodu w znaczeniu materialnym wyrażony w art. 6 k.c., który nakłada na stronę ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007r., (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Uwzględniając powyższe, na powódce ciążył obowiązek wykazania przesłanek warunkujących odpowiedzialnością pozwanej, a zatem zarówno możliwości wynajęcia przedmiotowego lokalu jak również wysokości szkody (możliwego do uzyskania czynszu z tytułu wynajmu tego lokalu).

Powódka w toku postępowania wykazała, że wysokość należnego jej odszkodowania winno być ustalona przy uwzględnieniu wskazanej w pozwie stawki. Niemniej jednak, w ramach określonych art. 18 ust. 5 u.o.p.l., uwzględnienie powództwa wymagało wykazania również przez powódkę realnej możliwości wynajęcia tego lokalu. Okoliczność ta, jak zasadnie stwierdził Sąd Rejonowy, nie została przez nią wykazana.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z 98 § 3 k.p.c. ustalając je w oparciu o § 2 ust. 1 w związku z § 6 pkt 4 i § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 poz. 490).

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Mirella Szpyrka SSO Andrzej Dyrda